

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/119/2017
Identifikačné číslo spisu:	5109209128
Dátum vydania rozhodnutia:	31.07.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Petříková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:5109209128.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu T. K., bývajúceho v V., zastúpeného JUDr. Milanom Rojčekom, advokátom v Žiline, Sládkovičova č. 7, za účasti intervenienta na strane žalobcu O. Y., bývajúceho v I., proti žalovaným 1/ T. C., bývajúcemu v J. a 2/ M. C., bývajúcej v J., obom zastúpeným JUDr. Jankou Chorvátovou, PhD., advokátkou v Žiline, Antona Bernoláka 51, o zaplatenie 11 280 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 6 C 65/2009, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 26. januára 2017 sp. zn. 9 Co 54/2016, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Žiline z 26. januára 2017 sp. zn. 9 Co 54/2016 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 27. novembra 2012 č. k. 6 C 65/2009-335 zamietol žalobu o uloženie povinnosti žalovaným 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 11 280 € s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 5 640 € od 20. apríla 2009 do zaplatenia a zo sumy 5 640 € od 22. mája 2012 do zaplatenia. Vyslovil, že o trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Rozhodnutie odôvodnil tým, že je nepochybné, že žalobca si skutkovo uplatňoval voči žalovaným nárok na zaplatenie peňažnej sumy 11 280 €, zodpovedajúcej jeho právu na vydanie bezdôvodného obohatenia spočívajúceho v tom, že žalovaní užívali 3-izbový byt č. 1, na prízemí domu súp. č. XXX, vchod č. X, na G., bez právneho dôvodu v období od 1. apríla 2007 do 30. apríla 2012. Žalobca sa domnieva, že byt je v jeho výlučnom vlastníctve. Súd prvej inštancie uzavrel, že žalovaní nemôžu byť v konaní pasívne legitimovaní, pretože Mesto J., ako jeden zo spoluvlastníkov domu súp. č. XXX umožnil žalovaným tento byt užívať a prijímalo od žalovaných odplatu za toto užívanie. Poukázal tiež na to, že pokiaľ žalobca nadobudol niečo na základe kúpnej zmluvy z 26. marca 2007 uzavretej s predávajúcimi M. A. a O. P., môže ísť len o spoluvlastnícky podiel na dome súp. č. XXX v o veľkosti 60/426 a nie o konkrétny byt. Súd prvej inštancie taktiež poukázal na to, že žalobca nemohol nadobudnúť vlastnícke právo k bytu ani vydržaním.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 30. mája 2013 sp. zn. 9 Co 126/2013 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny, pričom sa s ním plne stotožnil. Poukázal na to, že súd prvej inštancie sa vysporiadal so všetkými skutočnosťami,

ktoré boli uvedené v odvolaní a na ktoré poukazoval žalobca v priebehu prvoinštančného konania.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo aj „dovolací súd“) uznesením z 27. februára 2014 sp. zn. 2 Cdo 317/2013 zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu nedoručenia vyjadrenia žalovaných k odvolaniu žalobcu právnomu zástupcovi žalobcu na vedomie. Dovolací súd zdôraznil, že právo účastníkov konania na doručenie procesných vyjadrení ostatných účastníkov treba považovať za súčasť práva na spravodlivý proces. Nedoručenie vyjadrenia účastníka konania druhému účastníkovi konania vytvára stav nerovnosti účastníkov v konaní pred súdom, čo je v rozpore s princípom kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní ako súčasti práva na spravodlivý proces.

4. Krajský súd v Žiline uznesením z 10. júla 2014 sp. zn. 9 Co 218/2014 návrh žalobcu na vstup O. P. a M. A. do konania podľa § 92 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (účinného do 30. júna 2016; ďalej len „O.s.p.“) zamietol. Odvolací súd poukázal na skutočnosť, že podľa § 216 ods. 1 O.s.p. ustanovenia § 92 ods. 1 a 4, § 97 a § 98 pre odvolacie konanie neplatia. Zákon vylučuje v odvolacom konaní také procesné úkony a procesné situácie, ktorých prípustnosť by znamenala porušenie zásady dvojinstančnosti občianskeho súdneho konania.

5. Krajský súd v Žiline následne rozsudkom z 10. júla 2014 sp. zn. 9 Co 218/2014, po odstránení procesného nedostatku vytknutého dovolacím súdom, rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Odvolací súd sa s rozhodnutím prvoinštančného súdu, právnym posúdením veci, ako aj zdôvodnením rozsudku plne stotožnil a v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. na tento poukázal. Odvolateľ k veci samotnej neuviedol žiadne skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal, a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový stav a následne prijať právne závery. Pretože súd prvej inštancie sa vysporiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré boli uvedené aj v podanom odvolaní, a na ktoré poukazoval žalobca aj v priebehu prvoinštančného konania, odvolanie nepovažoval odvolací súd za dôvodné. Rozsudok súdu prvej inštancie preto ako vecne správny potvrdil. Zároveň podotkol, že ako súd rozhodujúci o odvolaní nezaložil svoje rozhodnutie na vyjadrení k opravnému prostriedku (vyjadrenie žalovaných k odvolaniu žalobcu nemalo zásadný vplyv na rozhodnutie o opravnom prostriedku). Napokon poznamenal, že o trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 224 ods. 4 O.s.p.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 30. novembra 2015 sp. zn. 2 Cdo 540/2014, 2 Cdo 541/2014 zrušil rozsudok Krajského súdu v Žiline z 10. júla 2014 sp. zn. 9 Co 218/2014 a rovnako tak uznesenie Krajského súdu v Žiline z 10. júla 2014 sp. zn. 9 Co 218/2014 a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu doručenia zrušujúceho uznesenia najvyššieho súdu v danej veci až potom, ako odvolací súd vo veci samej rozhodol.

7. Krajský súd v Žiline rozsudkom z 26. januára 2017 sp. zn. 9 Co 54/2016 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovaným 1/ a 2/ priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Odvolací súd mal z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie, z predložených listinných dôkazov, ako aj zo samotného listu vlastníctva za preukázané, že žalobca je zapísaný ako podielový spoluvlastník nehnuteľností, pričom ďalším spoluvlastníkom je Mesto J., s ktorého súhlasom a vedomím žalovaní sporný byt užívajú a platia poplatky s tým spojené. Súd prvej inštancie s poukazom na ust. § 137 ods. 1, resp. § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka dospel k správnomu záveru, že žalovaní užívajú predmetný byt za súhlasu ďalšieho spoluvlastníka nehnuteľností, a to Mesta J.. S jeho súhlasom žalovaní užívajú časť nehnuteľností, pričom žalobca ako ďalší spoluvlastník nehnuteľností tvrdí, že je ukrátený na svojich právach práve v súvislosti s tým, že ako spoluvlastník nemôže užívať, resp. brať úžitky zo spoločnej veci, ktoré by zodpovedali veľkosti jeho spoluvlastníckeho podielu. Prvoinštančný súd tak ustálil, že žalovaní nie sú osobami obohacujúcimi sa na úkor žalobcu, a preto voči nim smerujúci návrh zamietol. Odvolací súd s a s odôvodnením, skutkovými zisteniami, ich vyhodnotením a právnym posúdením veci v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré nepovažoval za potrebné opakovať, keďže ani zo strany odvolateľa neboli v priebehu odvolacieho konania tvrdené také skutočnosti, s ktorými by sa nevysporiadal súd prvej inštancie v dôvodoch napadnutého rozhodnutia. Prvoinštančný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia riadnym spôsobom uviedol zistený skutkový stav, primeraným spôsobom opísal stanoviská procesných strán, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Tieto zároveň primeraným a dostatočným spôsobom v súlade s § 220 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) zdôvodnil. Pokiaľ teda v odvolaní žalobca uviedol, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, resp. nedostatočne zistil skutkový stav, prípadne tento nesprávne vyhodnotil, odvolací súd

dospel k záveru, že uvedené rozhodnutie je vecne správne a správne bolo aj právne posúdenie veci s poukazom na jednotlivé ustanovenia Občianskeho zákonníka platného v období od 1. januára 1951, resp. 1. januára 1992. Pretože odvolací súd nezistil žiadne pochybenie, rozsudok prvoinštančného súdu ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

8. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie s tým, že dovolanie je prípustné podľa § 420 písm. f/ CSP a dôvodné podľa § 421 ods. 1 písm. a/, resp. písm. b/ CSP. Namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu je zmätočné, riadne neodôvodnené. Poznamenal, že súdy nižších inštancií bezdôvodne a protiprávne rozhodli, že sa nejedná o kúpu bytu, ale len podielu, odmietli rešpektovať obsah kúpnej zmluvy a prejav vôle účastníkov, bez právoplatného rozhodnutia uviedli, že bola narušená hodnovernosť údajov z katastra nehnuteľností, nesprávne vyhodnotili kúpnopredajné zmluvy z roku 1951 a v nich uvedené dohody o presnom, jasnom a zrozumiteľnom prejave vôle. Ďalej namietal, že súdy nesprávne aplikovali právne normy týkajúce sa vydržacieho práva, nechránili dobrú vieru žalobcu a jeho dôveru v zápis vykonaný v katastri nehnuteľností, nezaoberali sa dôkladne ustanoveniami zákona č. 182/1993 Z.z. a nezaoberali sa všetkými relevantnými listinami predloženými v konaní dokazujúcimi nadobúdanie vlastníckeho práva k bytom. K dovolaciemu dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci uviedol, že odvolací súd sa odklonil od rozhodovacej praxe najvyššieho súdu a ústavného súdu, na ktoré poukázal už v odvolaní, pričom odvolací súd svoj odklon nezdôvodnil. Poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžr 76/2011 a Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. 650/2013. Zároveň poukázal na to, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci týkajúcej sa nadobudnutia a zápisu vlastníctva bytu, o ktorom súd rozhodol, že sa jedná iba o kúpu ideálneho podielu a tiež oprávnenia žalovaných bez riadne uzatvorenej nájomnej zmluvy a proti vôli vlastníka a bez jeho súhlasu bývať v byte. Otázke zásadného právneho významu, ktorá bola položená už v odvolaní, odvolací súd nevenoval žiadnu pozornosť, preto mal za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnych otázok, ktoré v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu ešte neboli vyriešené. Uviedol, že vlastníctvo k spornému bytu nadobudol na základe platnej a riadne vykladovanej kúpnej zmluvy z 26. marca 2007, v ktorej je jasne a zrozumiteľne uvedený prejav vôle účastníkov kúpnej zmluvy, a to že predávajúci touto zmluvou predávajú kupujúcemu 3-izbový byt č. 1, ktorý je situovaný na prízemí domu súp. č. XXX vo vchode č. X a na pozemku KN-C parc. č. XXXX/X.. Napriek tejto presnej konkretizácii predmetu kúpy oba súdy v rozpore s kúpnou zmluvou, prejavom vôle účastníkov a paradoxne aj proti vôli účastníkov zmluvného vzťahu tvrdia a snažia sa žalobcu presvedčiť, že tento odkúpil len podiel vo výške 60/426 a nie konkrétny byt, a že v konaní bola narušená, resp. vyvrátená hodnovernosť údajov katastra nehnuteľností. Akým postupom a na základe čoho dospeli súdy k tomuto právnomu záveru, však nie je z rozhodnutia vôbec známe. Dovolateľ poukázal na to, že bytový dom bol postavený v roku 1938 a jeho vlastníckymi boli U., O. a C. P., pričom v roku 1951 už iba jediný vlastník C. P. (P.) sa rozhodol byty predat' a následne došlo naraz k predaju 11 bytov. V roku 1951 tak podľa názoru žalobcu došlo aj k dohode o reálnej del'be jednotlivých bytov medzi jej vlastníkov, definitívnemu zrušeniu spoluvlastníctva k predmetnej nehnuteľnosti na jednotlivé byty a tým zaniklo akékoľvek spoluvlastníctvo a byty sa stali samostatným predmetom prevodov a počas 66 rokov až do súčasnosti sa takto užívajú, prevádzajú, nadobúdajú. Súdy tak bez právneho dôvodu a zákonom neprípustným spôsobom zasiahli do vlastníckych práv nielen žalobcu, ale aj ostatných vlastníkov jednotlivých bytov. Mal za to, že vzhľadom na čas uzavretia dohody o rozdelení jednotlivých bytov - rok 1951, je potrebné právne dôsledky platnosti dohody posudzovať podľa právneho stavu platného v čase jej uzavretia, a nie aplikovať ju na súčasné právne predpisy o spoluvlastníctve, tak ako sa to snažil súd. V čase uzatvárania kúpnych zmlúv v roku 1951 neexistovala taká právna úprava, ktorá by umožňovala samostatný zápis vlastníctva bytu do pozemkovej knihy, a preto prirodzene dochádzalo v minulosti k takémuto rozdeleniu vlastníctva k bytom. Súd však takúto absenciu zákona vykladá v neprospech žalobcu ako aj v neprospech jeho právnych predchodcov, pričom ale neuviedol, ako vôbec mali právni predchodcovia súčasných vlastníkov bytu v roku 1951 docieľiť zápis vlastníctva bytu do pozemkovej knihy, keď absentoval zákon, ktorý by im to umožňoval. S poukazom na tieto skutočnosti uviedol, že súd tak doslova dezinterpretuje znenia pôvodných ako aj súčasných kúpnych zmlúv a vykladá ich v rozpore s vôľou účastníkov uvedenou v kúpnych zmluvách, p o takýchto vykonštruovaných a právom neodôvodniteľných hypotetických úvahách následne hovorí len o kúpe podielu a podielovom spoluvlastníctve a opiera svoje

teórie len o tú skutočnosť, že vlastníci bytov nemajú vykonaný zápis bytov na LV v súlade so zákonom č. 182/1993 Z.z. Skutočnosť, že na LV nie sú zapísané byty podľa zákona č. 182/1993 Z.z. však nespôsobuje neplatnosť kúpnych zmlúv a taktiež to nemá za následok žiaden vplyv ani na vlastnícke právo k jednotlivým bytom. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

9. Intervenient na strane žalobcu v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedol, že sa s dovolaním žalobcu plne stotožňuje.

10. Žalovaní v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalobcu navrhli, aby sa dovolací súd s dovolacími námietkami žalobcu nestotožnil a dovolanie zamietol v celom rozsahu.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je dôvodné.

12. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

13. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

14. V danom prípade žalobca vyvodzuje prípustnosť a dôvodnosť svojho dovolania z § 420 písm. f/ CSP a z § 421 ods. 1 písm. a/ a písm. b/ CSP.

15. Podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

16. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Z dovolania vyplýva, že dovolateľ namieta, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie dostatočne.

17. V súvislosti s touto námietkou dovolací súd odkazuje na stanovisko najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktoré je aktuálne a pre súdnu prax použiteľné aj po 1. júli 2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“.

18. Dovolací súd pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 393 CSP, je nepreskúmateľné.

19. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné atribúty spravodlivého

súdneho procesu, ktorá skutočnosť jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Z judikatúry tohto súdu vyplýva, že na taký argument strany sporu, ktorý je pre rozhodnutie podstatný a rozhodujúci, sa vždy vyžaduje špecifická odpoveď (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany; t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu“.

20. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že konanie je postihnuté vadou zmätočnosti spočívajúcou v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu takej intenzity, ktorá odôvodňuje aplikáciu (ako výnimky) druhej vety stanoviska R 2/2016 a zakladá tak prípustnosť i dôvodnosť podaného dovolania v prejednávanej veci. Tento nedostatok spočíva predovšetkým v tom, že odvolací súd sa v odôvodnení vôbec nezaoberal odvolacou argumentáciou žalobcu, ktorá si vyžadovala špecifickú odpoveď, a ktorá mohla mať eventúálne zásadný význam pre rozhodnutie vo veci. Žalobca v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil obsah kúpnej zmluvy z 10. októbra 1951, kde sa v bode 2 tejto zmluvy uvádza, že „k vôli obojstrannému usrozmúteniu smluvných strán sa uvádza, že predmetom kúpy je jeden trojizbový rodinný byt s celým príslušenstvom nachádzajúcim sa na prízemí odpredávaného domu s príslušnou časťou pivnice, práčovne, sušiarne, kotolne, výťah, chodieb, dvora a tiež domovníckeho bytu“. Žalobca uviedol, že z obsahu tejto zmluvy ako aj zo samotného úmyslu zmluvných strán jednoznačne vyplýva, že predmetom zmluvy bol konkrétny byt a nie ideálny podiel v nehnuteľnosti. Byt je v kúpnopredajnej zmluve riadne definovaný a označený, a teda právny predchodca žalobcu nekupoval žiaden ideálny podiel v dome, ale konkrétny byt už i s poukazom na to, že v minulosti došlo k reálnej delbe predmetnej nehnuteľnosti medzi spoluvlastníkmi na jednotlivé byty, ktoré sa následne stali predmetom rôznych prevodov a prevádzajú sa i v súčasnosti ako byty. Žalobca v odvolaní zároveň poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžr 76/2011. Odvolací súd sa však s touto argumentáciou ako ani s uvedeným rozhodnutím najvyššieho súdu, ktoré riešilo obdobnú situáciu vôbec nevysporiadal.

21. Z uvedeného je zrejmé, že odvolací súd v rámci argumentácie uvedenej v odôvodnení rozhodnutia nedal odpoveď na námietku žalobcu týkajúcu sa otázky existencie a následkov kúpnej zmluvy z roku 1951, hoci odpoveď na túto otázku mala podstatný vplyv na rozhodnutie, nakoľko už v roku 1951 došlo k prevádzaniu vlastníctva viacerých bytov, a teda aj sporného bytu. Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vyhol odpovedi na túto argumentáciu žalobcu, napriek tomu, že išlo o podstatnú otázku, ktorú uviedol dovolateľ aj v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie. Odvolací súd a rovnako tak ani súd prvej inštancie taktiež vôbec nevzali na vedomie skutočnosť, že podielovými spoluvlastníkmi predmetného bytového domu sú okrem žalobcu a Mesta J. aj ďalší spoluvlastníci (a to napr. O. P., K. J. a iní), ktorí vlastnícke práva k podielom bytového domu nadobudli na základe obdobných kúpnych zmlúv ako je to v prípade žalobcu. Z ďalších údajov výpisu listu vlastníctva č. XXX k. ú. J. navyše vyplýva, že podiely spoluvlastníkov zodpovedajú bytom, ktoré sú v iných údajoch riadne konkretizované (tituly nadobudnutia LV). Ani s uvedenými tvrdeniami sa oba konajúce súdy vôbec nevysporiadali a vo svojich rozhodnutiach na tieto námietky nedali žiadnu odpoveď.

22. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné a arbitrárne, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Dovolateľovi bolo znemožnené realizovať jemu patriace procesné oprávnenia postupom odvolacieho súdu, na ktorý možno primerane aplikovať závery vyjadrené v Stanovisku publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, v jeho druhej vete.

Rozhodovacia prax najvyššieho súdu sa do 30. júna 2016 ustálila na tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade zmätočnosti uvedenej v § 237 ods. 1 O.s.p., dovolaním napadnuté rozhodnutie treba zrušiť; najvyšší súd v týchto prípadoch zrušoval napadnuté rozhodnutia bez toho, aby sa zaoberal správnosťou v nich zaujatých právnych záverov (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 44/2015, 2 Cdo 111/2014, 3 Cdo 4/2012, 4 Cdo 263/2013, 5 Cdo 241/2013, 6 Cdo 591/2015, 7 Cdo 212/2014, 8 Cdo 137/2015). S prihliadnutím na to sa dovolací súd ani v preskúmvanej veci nezaoberal ďalšou

dovolacou argumentáciou žalobcu.

23. So zreteľom na to dovolací súd dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 CSP v spojení s § 450 CSP).

24. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

25. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.